

PEONY

3

เป็น
ตัวร้าย
ก็ต้อง
ตาย

악역의 패자
엔딩은 죽음뿐

Gwon Gyeoeul เขียน

อภิศราภักดิ์ แปล

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น

เล่ม 3

악역의 엔딩은 죽음뿐

Gwon Gyeoeul

เขียน

อักษรศักดิ์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร ำ ก ร ำ น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

เป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 3
악역의 엔딩은 죽음뿐

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks PEONY Publishing

Villains Are Destined to Die
Copyright © Gwon Gyeoeul 2019 / D&C MEDIA
All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.
This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5744-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • บรรณาธิการต้นฉบับ ปราณปรียา ไตรวิลาสกุล
ชัยเอดิเตอร์ สุตินา กิ่งก้าน • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ รัชฎาพร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ส่องนา ภัคศิริวิสัย
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระยอ

คำนำสำนักพิมพ์

วันเวลาช่างผ่านไปไวเสียเหลือเกิน เพลอแวบเดียว ‘งานเลี้ยงฉลองบรรลุนิติภาวะ’ ซึ่งเป็น ‘เส้นตาย’ ของโหมดยากก็ใกล้เข้ามาทุกที แน่นอนว่าถ้าเทียบกับค่าความชอบของคนอื่นๆ ‘อีคลิส’ คือคนที่มีโอกาสทำให้นางเอกของเราเล่นเกมจบได้ง่ายที่สุด ทว่าปัญหาก็คือค่าความชอบที่เหลือของเขากลับขึ้นยากขึ้นเย็นเสียเหลือเกิน แถมยังเกิดเรื่องที่เกินความคาดหมายขึ้นตั้งสองเรื่อง ทั้งการปรากฏตัวก่อนเวลาของนางเอกในโหมดปกติ...และการที่ ‘เพเนlope’ เพลอห้วนไหวให้กับหนึ่งในพระเอกเข้าเสียแล้ว!

อยากรู้แล้วสิคะ ว่าหนุ่มหล่อคนไหนกันแน่ที่ทำให้หัวใจของคนที่ยากหนีออกไปจากเกมอยู่ตลอดวันไหวได้ จะใช้คนที่เราแอบปักธงเชียร์ให้เป็นพระเอกตัวจริงอยู่หรือเปล่า รีบพลิกหน้ากระดาษไปค้นหาคำตอบด้วยกันเถอะค่ะ

PEONY

ตอนที่ 11

[จืด...จืด...กระต่ายขาว...ครับ]

เสียงจากเจ้ากระต่ายถูกตัดไปทันทีหลังจากพูดคำที่ฟังดูคล้ายกับเป็นการแจ้งให้ทราบว่าคุณความดังกล่าวนั้นมาจากที่ไหนจบลง

ฉันจะต้องเจ้าผ้าเช็ดหน้านั้นอยู่พักใหญ่เพื่อรอดูว่าจะมีเสียงห้าว ๆ หลุดออกมาอีกหรือไม่ ทว่าก็ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาอีกเลย ภายในห้องเงียบกริบลงไปโดยพลัน

“อะไรกัน...”

ตอนนั้นเองฉันถึงได้เริ่มขยับร่างกายที่แข็งค้างไปเพราะความตกใจ

“ทำไมต้องใช้วิธีบ๊อบแบบนี้ด้วยเนี่ย ส่งข่าวมาแบบปกติไม่ได้หรือไง”

ฉันลูบหน้าอกด้วยความตกใจ แต่แล้วภาพตรงหน้าก็สว่างวาบขึ้นมา

<SYSTEM> คุณได้รับ [คำเชิญที่น่าสงสัย] จาก [จอมเวท, วินเทอร์ เบอร์ดันดี] คุณต้องการไปยังกลุ่มพ่อค้าเดี๋ยวนี้อหรือไม่
[ใช่/ไม่ใช่]

“...อะไรเนี่ย”

สมองฉันขาวโพลนไปทันที

“หน้าต่างระบบแจ้งเตือนมาทำไมกัน”

ปกติแล้วหน้าต่างระบบจะตั้งขึ้นมาเพื่อแจ้งว่าตอนใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ซึ่งนั่นหมายความว่านี่เป็นหนทางหนึ่งจากหลายหนทางในเกมนี้ และฉันก็เคยเจอมาแล้วครั้งหนึ่งตอน Hidden Quest เมื่อคราวก่อน

ถึงอย่างนั้นระหว่างที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ความจริงที่ว่าฉันกำลังเป็นไปตามเรื่องราวของเกมก็ทำเอาขนหัวลุกอยู่เหมือนกัน

ไม่หรือน่า มันหมายความว่าฉันกำลังผ่านเกมนี้ไปได้ด้วยดีต่างหาก

ฉันพยายามจะคิดในแง่ดีเข้าไว้ การบอกพ่อบ้านก่อนจะเตรียมตัวออกไปข้างนอกมันค่อนข้างน่าตะขิดตะขวง แต่อย่างน้อยฉันก็ควรจะบอกเขา

“นี่เจ้าระบบ รอก่อนนะ”

มันไม่เข้าใจหรอกว่าฉันพูดอะไร ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังพูดกับมันเหมือนกำลังออกคำสั่ง พร้อมกับรีบขยับตัวด้วยความรวดเร็วเพื่อไปหยิบเสื้อคลุมกับหน้ากากที่ซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าออกมา

“ฮะ”

ฉันหยุดกึก พอมาคิดดูอีกที ฉันไม่มีหน้ากากเพราะดันโดนเดอร์ริคยัดไปเมื่อคราวก่อน ฉันครุ่นคิดอย่างละเอียด

นี่ฉันยังต้องปิดบังใบหน้าเหมือนครั้งที่แล้วอีกหรือเปล่า

ที่จริงใส่ไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะทั้งฉันและเขาต่างก็รู้ตัวตนที่แท้จริงของกันและกันอยู่แล้ว แต่หากเราไปพบกันที่กลุ่มพ่อค้า วินเทอร์คงจะใส่หน้ากากอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะมันคือการตั้งค่าของเกม

เขาต้องสวมบทบาทเป็นหัวหน้ากลุ่มพ่อค้าแล้วสร้างทำเป็นไม่รู้จำกันแน่นอน แต่มันไม่น่าอึดอัดไปหน่อยหรอก ที่ฉันต้องไปเจอเขาโดยที่เป็นฝ่ายเปิดเผยทั้งฐานะและใบหน้าอยู่คนเดียว

“แต่ไอ้ตาคนไร้ประโยชน์นั้นดัน...”

ฉันกำลังก่นด่าเดอร์ริคที่รื้อนมายึดหน้ากากเพียงอันเดียวของฉันไป ทว่าจู่ๆ ก็มีบางอย่างแวบผ่านเข้ามาในความคิด

ฉันรีบพุ่งไปที่โต๊ะหนังสือแล้วเปิดลิ้นชักชั้นที่สองออกทันที ภายในนั้นมีสร้อยข้อมือทองคำขาวประดับด้วยอัญมณีสีชมพูเข้มเม็ดเล็กที่เดอร์ริคให้มา หลังจากยึดหน้ากากฉันไปวางอยู่อย่างเรียบร้อย

“ข้าลงเวทมนตร์ไว้ในอัญมณีพวกนี้ เมื่อเจ้าใส่มัน เวทคุ้มกันและ

เวทเปลี่ยนโฉมจะถูกเปิดใช้งานทันที”

“จอมเวทที่ทำมันขึ้นมาได้บอกเอาไว้ ในสายตาของคนอื่น เจ้าจะกลายเป็นเด็กผู้ชาญฉลาดราวเดียวกันแทน”

คำพูดของเขาในตอนนั้นดังเข้าไปมาอยู่ชดริมหู

“เวทเปลี่ยนโฉมสินะ”

ฉันคว้าสร้อยข้อมือจากลั่นชักขึ้นมาใส่ ทันใดนั้น บรรดาอัญมณีสีมพหูเข้มก็เปลี่ยนกายระยิบระยับก่อนจะปรากฏแสงออกมา

ฉันมองมันอย่างไม่อยากเชื่อก่อนจะรีบสาวเท้าตรงไปยังโต๊ะเครื่องแป้งทันที

“ยอดไปเลย เรื่องจริงสินะ”

เมื่อมองกระจกก็เห็นว่าตัวตนที่แท้จริงของฉันได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย กลับกลายเป็นเงาสีทอนของเด็กหนุ่มหน้าตาน่ารักผู้มีผมสั้นหยักศกแทน

สิ่งเดียวที่บอกให้รู้ว่านี่คือฉันมีเพียงนัยน์ตาสีน้ำเงินอมเขียวเท่านั้น แม้กระทั่งสีผมและความยาวของมันก็ยิ่งเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง รูปหน้าฉันยังเป็นแบบเดิมก็จริง แต่มันกลับดูเป็นธรรมชาติมากกว่าเดิม

“มหัศจรรย์สุดๆไปเลย อะ...เอ๊ะ เสียงก็เปลี่ยนไปด้วยนั่นหรือ”

ฉันลองพูดตะกุกตะกักดู ปรากฏว่าเสียงที่ออกมาแม้จะแหลมเล็ก ไม่เหมือนชายชาติตรี แต่ก็แหบห้าวมากกว่าเสียงเดิมของฉันเล็กน้อย ฟังดูเหมือนเสียงของเด็กที่ยังไม่แตกเนื้อหนุ่มก็ไม่ปาน

หลังจากพูด ‘อ่า อ่า ไมค์เฮลด์’ เข้าไปมาอยู่หลายครั้ง ฉันก็ปรับตัวเข้ากับเสียงใหม่ได้อย่างสมบูรณ์แบบ แล้วจึงพิมพ์ออกมาราวกับกำลังพูดคนเดียว

“...ดูเหมือนต้องเลื่อนตำแหน่งให้เป็นคนไร้ประโยชน์ที่พอช่วยอะไรได้บ้างซะแล้วสิ”

ฉันมองดูเส้นผมสีดำราวตอตะโกแล้วนึกภาพเตอร์ริคที่เป็นคนมอบสร้อยข้อมือเวทให้มา

ตอนเด็ก เขาหน้าตาแบบนี้หรือเปล่าล่ะ...

เตอร์ริคในตอนนี้เป็นผู้ใหญ่และช่างดูดันเสียจนฉันจินตนาการหน้าตาเขาในวัยเด็กไม่ออกเลยสักนิด

ฉันกำลังนึกภาพเตอร์ริคตอนยังเป็นวัยรุ่น แต่แล้วก็เพิ่งรู้ว่าเสื้อผ้าที่ใส่อยู่นั้นมีบางอย่างผิดพลาดไป ชุดเดรสสีขาวช่างไม่เหมาะกับเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเอาเสียเลย

โชคดีที่ฉันมีเสื้อผ้าที่เข้ากับบุคลิกที่เปลี่ยนไปอยู่บ้าง นั่นคือชุดลำตัดหลายชุดที่สั่งตัดไว้ตอนงานแข่งขันลำตัดอย่างไรละ

หลังจากเปลี่ยนเป็นชุดเสื้อคลุมสีเทา กางเกงขาขึ้น และถุงเท้ายาวครึ่งน่องเรียบร้อย ทีนี้ก็ออกมาสมบูรณ์แบบไร้ที่ติแล้วละ

“เหมือนคุณชายบ้านรวยที่กำลังจะไปจับคุณหนูแสนสวยเลยแฮะ”

ฉันกระตักยิ้มมองกระจก และไม่ลืมหยิบผ้าเช็ดหน้าทรงกระต่ายและซองสีชาที่วางอยู่บนโต๊ะหนังสือมาไว้ในอ้อมแขนด้วย

“อาละ ไปกันเถอะ”

ไปจับจอมเวทสุดหล่อแทนคุณหนูแสนสวยกันเลยทีเดียว

เมื่อลิ้มตาขึ้นมาพร้อมกับแสงสว่างจ้า ฉันก็มายืนอยู่หน้าตึกเก่าเป็นที่เรียบร้อย

ฉันเดินขึ้นบันไดไปหยุดอยู่หน้าบานประตูที่คุ้นเคยและกำลังจะเคาะประตู แต่แล้วก็จำได้ว่าเมื่อก่อนหน้านั้นประตูมันเปิดออกเอง ฉันจึงรีบจับห่วงประตูแล้วหมุนมัน ทว่า...

กิก

“หืม”

ประตูกลับไม่ยอมเปิด ฉันจับห่วงประตูหมุนอีกหลายครั้งด้วยความสับสน

กิก กิก

“อะไรกัน หรือจะไปไหนแล้ว...”

“ท่านเป็นใครครับ”

ทันใดนั้นก็มึนน้ำเสียงเย็นชาดังขึ้นมาจากด้านหลัง

ฉันสะดุ้งตกใจแล้วรีบหันกลับไป ชายหนุ่มร่างสูงสวมหน้ากากกระต่ายขาวกับเด็กน้อยสวมหน้ากากสิงโตกำลังชี้ไม้กายสิทธิ์มาทางฉัน

เดี๋ยวลี! ไหนบอกว่าหมอนี่เป็นจอมเวทลับ แล้วทำไมพกไม้กายสิทธิ์

มาด้วยตลอดเลยเล่า!

ขณะที่ฉันกำลังมองแสงสว่างที่ติดอยู่ตรงปลายไม้กายสิทธิ์ทั้งสอง
สลับกันไปมาอยู่นั้น จู่ๆภาพด้านบนหัวของวินเทอร์ก็เข้ามาในสายตา

สีม่วงเหวอ...

แถบวัดระดับสีม่วงเด่นชัดขึ้นกำลังกะพริบถี่ว

“ท่านเป็นใครจึงได้มาเดินเตร็ดเตร่อยู่น้ำที่ทำการค้าของผู้อื่นเช่นนี้”

วินเทอร์พูดอย่างเย็นชาขณะมองฉันที่กำลังเหม่อมองด้านบนหัวเขาอีกที

“ข้าไม่รับดำเนินการตามคำร้องของผู้ที่มีอายุเท่าท่าน กรุณากลับไป

เสียเถอะครับ”

“ข้าเป็นลูกค้าที่มาเพราะได้รับข้อความจากกระต่ายขาว”

ฉันรีบละล้าละลักตอบทันทีที่ตั้งสติได้ เพราะกลัวค่าความชอบจะ
ลดฮวบลงไปอีก

“...ครับ”

และเมื่อนึกได้ก็รีบเสริมด้วยคำลงท้ายอย่างอิหลักอิเหลื่อ เพราะฉัน
ไม่อาจทำตัวเป็นแล้ผู้หยิ่งยโสที่ใช้ระดับภาษาแบบเป็นกันเองเช่นในยามปกติ
เหมือนเมื่อก่อนได้

ช่างโชคดีเหลือเกินที่คำตอบฉันทำให้แถบวัดระดับสีม่วงของเขาหยุด
กะพริบได้

ว้าวว

สายลมเย็นเยียบพัดผ่านภายในซอยไปครั้งหนึ่ง ก่อนที่ชายหน้ากาก
กระต่ายขาวจะค่อยๆลดไม้กายสิทธิ์ที่เล็งฉันลงช้าๆแล้วเอ่ยปาก

“เหตุใดจึงดู...”

วินเทอร์พูดกับฉันด้วยน้ำเสียงเคลือบแคลง ก่อนจะหันไปหาหน้ากาก
สิงโตที่อยู่ข้างกัน

“เอาลงเถอะ ลูกค้านะ”

“...”

สิงโตน้อยลดมือเล็กๆลงโดยไม่ตอบอะไร แล้วรีบเก็บไม้กายสิทธิ์
เข้าอ้อมแขนตัวเองด้วยความรวดเร็ว ทำทางดูราวกับได้รับการฝึกฝนมาเป็น
อย่างดี

ฉันดีใจมากทีเดียว เพราะเขาคือคนที่ช่วยฉันเมื่อคราวก่อนตอนที่ค่าความชอบของวินเทอร์ลดฮวบลง ฉันอยากทักทายเจ้าหนูนั้น แต่เขาน่าจะจำฉันไม่ได้จึงต้องยอมแพ้

“ก่อนอื่น...เข้าไปข้างในแล้วค่อยคุยกันดีกว่านะคะ”

วินเทอร์เองก็เก็บไม้กายสิทธิ์เข้าอ้อมแขนตามเขาแล้วกระดิกนิ้วขึ้นมาขึ้นหนึ่ง

แกร็ก แอ็ดดิดด

พร้อมกันนั้น ประตูที่ปิดไว้อย่างแน่นหนาด้านหลังฉันก็ถูกเปิดออกอย่างไม่น่าเชื่อ

“เชิญครับ”

วินเทอร์ที่เดินขึ้นบันไดมาเอ่ยเชื้อเชิญฉันด้วยท่าทีสุภาพ แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกว่ามันน่าสนใจเงินที่ก้มมองฉันมีแววว่าน่าชอบกล

ฉันก้าวเข้าไปด้านในด้วยความมั่นใจโดยไม่คิดใส่ใจแววตานั้น ห้องทำงานที่ฉันเคยมาเยี่ยมเยียนแล้วครั้งหนึ่งยังอยู่ในสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“เชิญนั่งครับ”

ฉันนั่งลงบนโซฟาตามคำเชิญครั้งที่สองจากเขา ทว่าวินเทอร์ที่เดินตามหลังเข้ามากลับปิดประตูโดยทิ้งเด็กชายหน้ากากสิงโตเอาไว้ข้างนอกทั้งอย่างนั้น

เมื่อเห็นฉันมองด้วยแววตาสงสัย เขาก็ตอบกลับด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“เขาจะเข้าทางประตูหลังนะคะ”

ชายหนุ่มถอดเสื้อนอกมาคล้องกับไม้แขวนแล้วมานั่งตรงข้ามฉันได้เสียที จากนั้นจึงขยับมือเช่นเดียวกับเมื่อก่อนหน้านี้ราวกับกำลังเรียกใครบางคน

ประตูตู้เก็บของที่อยู่ติดกับผนังถูกเปิดออกเองก่อนกาหน้าชาและถ้วยชาจะทยอยลอยออกมา ขณะที่ฉันกำลังเหม่อมองเจ้ากาหน้าชาเดือดปุดๆ ที่ทำทำรินน้ำชาลงในถ้วยด้วยตัวเองอยู่นั้น

“คราวก่อนท่านมาเร็ว ข้าจึงรีบทำงานแล้วกลับมาพอดี...”

วินเทอร์ก็พุดขึ้น

“ข้าไม่คิดว่าท่านจะมาเร็วเช่นนี้นะครับ”

นายนตาสินำเงินมอมจ้องมาที่ฉัน ฉันเหมือนจะเคยได้ยินคำพูดแบบนี้มาจากที่ไหนสักแห่ง เมื่อคิดได้ดังนั้น ความจริงบางอย่างที่ฉันลืมไปแล้วก็ผุดขึ้นมาพร้อมกัน

“ปกติแล้วบรรดาลูกค้าที่ได้รับการติดต่อไปจะมาหาข้ากัวันหรือสองวันให้หลังไปแล้ว...ข้าจึงไม่คิดว่าท่านจะมาเร็วเช่นนี้นะครับ”

นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติที่แสนเกียจคร้านของพวกเขาชั้นสูงจอมหยิ่งของที่นี่

บ้าเอ๊ย นี่ฉันวิ่งแจ้นมาที่นี่ทันทีที่ได้คำเชิญอีกแล้วนี่!

ใบหน้าพลันร้อนผ่าว ฉันจึงกระแอมกระไอและพูดอะไรสักอย่างออกไปมั่วๆ

“...แหม่ม! ข้าว่าเราควรจะจัดการเรื่องนี้ให้เร็วที่สุดโดยไม่ปล่อยเวลาให้ยืดเยื้อไปมากกว่านี้นะ”

“...”

“...ครับ”

มันเป็นคำพูดไร้สาระจริงๆ นั่นละ และเมื่อฉันเดิมคำว่า ‘ครับ’ เข้าไปที่หลังนั้น ทางตาที่มองเห็นผ่านรูที่ถูกเจาะไว้บนหน้ากากกระต่ายขาวก็ดูคล้ายว่าจะโค้งงอขึ้นมาแวบหนึ่ง

“พูดสบายๆ อย่างที่เคยทำเถอะครับ”

วินเทอร์แสดงความเอาใจใส่ให้เห็น ขณะเดียวกันก็พยายามกลั่นหัวเราะไปด้วย

“ตราบดีที่ข้ายังอยู่ที่นี้ หัวหน้ากลุ่มพ่อค้าก็จะมีแค่ข้าเพียงคนเดียวครับ”

“อย่างนั้นหรือ”

ฉันรีบรับความใส่ใจนั้นไว้โดยไม่คิดปฏิเสธ แน่นอนว่าไม่ใช่เพราะฉันอายหรือกะนะ

“ว่าแต่...นั่นใช้สร้อยข้อมือที่ลงเวทเปลี่ยนโฉมเอาไว้หรือเปล่าครับ”

จู่ๆ สายตาของวินเทอร์ก็เลื่อนมายังมือฉันแทน สร้อยข้อมือที่เดอร์ริคให้ยังคงส่องแสงสีชมพูเข้มออกมาเช่นเดิม

“อืม พอดีข้าแอบออกมานะ”

“โล่งออกไปทีที่เลดี้เข้าใจที่ข้าพูด” วินเทอร์พยักหน้าเหมือนเข้าใจก่อนจะพูดต่อ “ข้าคิดกังวลมากมายเหลือเกินว่าคราวนี้ข้าควรส่งข้อความหาเลดี้ด้วยวิธีไหนดี”

กังวลอะไรกัน

ฉันเอียงหน้าด้วยความสงสัย เขาจึงพูดต่อทันที

“ข้าตั้งใจจะส่งกระต่ายไปเหมือนครั้งก่อน...”

“...”

“แต่เพราะเลดี้ตกใจกลัวมันมาก”

ตกใจมากนั้นหรือ

ฉันได้แต่อ้าปากค้างเมื่อเขาพูดออกมาจนหมดเปลือก

นะ...นี่เขาเห็นหมดเลยนั้นหรือ!

ใบหน้าฉันร้อนผ่าวเสียยิ่งกว่าครึ่งไหนๆ พร้อมกันนั้นก็ดันไปนึกถึงเรื่องที่ตัวเองอกสันขวัญแฉวนเพราะกระแสนลมแรงที่พัดกระหน่ำมาอย่างกะทันหันและเสียงห้าวจากเศษผ้าเมื่อครู่นี้ขึ้นมา

“อะ...ถ้างั้น วันนี้ก็...”

“อ้อ ข้าเองก็สามารถรับรู้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของสัตว์ได้แค่เพียงวางๆ เพราะใช้เวทลวงรู้ความรู้สึกของเดรัจฉานได้ แต่กับสิ่งไม่มีชีวิตนั้น เวทนี้ใช้ไม่ได้หรอกครับ”

ถึงอย่างนั้นก็ยังเห็นอาการฉันตอนเขาส่งกระต่ายไปครั้งแรกอยู่ดีใจแล้วนี่ฉันควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ให้กับคำพูดของหมอนี่ดีละเนี่ย

“ข้ามัวแต่คิดว่าควรจะใช้วิธีไหนดีที่จะทำให้เลดี้ตกใจน้อยลง แล้วก็นึกถึงผ้าเช็ดหน้าที่ข้าลงเวทไว้ขึ้นมาได้นะครับ”

“...”

“ข้าต้องพึ่งพลังเวทที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิด แต่โชคดีที่ข้อความนี้จะส่งไปถึงเลดี้ด้วยดี”

ไอ้ผ้าเช็ดหน้าที่พยักหน้าแล้วยังมีเสียงห้าวๆ ของผู้ชายออกมา มันก็พิสดารเหมือนกันนั่นแหละ

แต่ถ้าฉันพูดแบบนี้ออกไป ก็เท่ากับสารภาพจากปากตัวเองว่าวันนี้ฉันตกใจจนกรี๊ดออกมานะสิ

ฉันเงยบไปสั๊กพักก่อนจะพูดขึ้น

“เพราะแบบนั้น ข้าเลยว่าจะเอามันมาคืนนะ”

ฉันค่อย ๆ หยิบผ้าเช็ดหน้ากระต่ายออกมาจากอ้อมแขนอย่างระมัดระวัง โชคดีที่ฉันมาที่นี่โดยการโทรศัพท์ รูปทรงขนาดใหญ่ของมันจึงยังอยู่ในสภาพดี ไม่ได้ฉีกหรือแบนแต่แต่อย่างใด

วินเทอร์เงยบไปพักหนึ่งหลังจากฉันเลื่อนมันไปบนโต๊ะ ชายหนุ่มเอาแต่ก้มมองผ้าเช็ดหน้าที่ฉันยื่นให้อย่างเหม่อลอย ฉันสงสัยท่าทางของเขาอยู่เหมือนกัน แต่ก็ตัดสินใจพูดต่ออย่างไม่คิดใส่ใจ

“หากเป็นไปได้ ข้าหวังว่าต่อไปเราจะติดต่อกันผ่านจดหมายนะ”

ขึ้นชายังติดต่อกับฉันด้วยวิธีแบบนี้ทุกครั้ง ฉันได้หัวใจวายตายกันพอดี

วินเทอร์เงยหน้าขึ้นช้า ๆ หลังจากได้ฟังคำพูดฉัน นัยน์ตาสีน้ำเงินที่ถูกเผยให้เห็นอีกครั้งสั้นไหวเบา ๆ ด้วยเหตุผลบางอย่าง

“ที่เล็ดพูด...”

“...”

“ข้าขอถือว่าเลดีคิดจะลงนามสัญญากับข้าได้หรือเปล่าครับ”

คำพูดเขาทำเอาฉันถึงกับงง ฉันก็มาเซ็นสัญญานะสิ ไม่งั้นฉันจะมาที่นี่ด้วยตัวเองทำซากอะไร

“ก่อนจะคุยเรื่องสัญญา ข้าขอถามตรง ๆ เลยแล้วกัน”

ฉันพูดเข้าเรื่องทันที

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าคือเจ้าของเหมืองมรกต”

ดวงตาที่โผล่ให้เห็นผ่านรูบนหน้ากากค่อย ๆ เบิกโตขึ้นเมื่อได้ฟังคำถามตรงไปตรงมาของฉัน มันเป็นการเสียมารยาทอยู่หน่อย ๆ ที่ฉันโผล่ถามออกไปทันที แต่ไม่ว่าจะคิดอีกกี่ตลบ เรื่องนี้ก็ยังน่าสงสัยอยู่ดี

“นี่ท่านชุดคุ้ยอะไรลับหลังข้าหรือ หรือไม่ใช่ว่า...”

“...”

“ท่านแอบดักฟังเรื่องของข้าด้วยเจ้าสิ่งนี้...หรอกนะ”

“อะ...แอบดักฟังหรือครับ”

วินเทอร์พูดตะกุกตะกัก อีกทั้งยังมีสีหน้าสับสนอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

นี่ฉันพูดตรงเกินไปหรือเปล่า

ฉันคิดอย่างนั้นอยู่ชั่ววูบหนึ่ง แต่ฉันว่าเขาควรชี้แจงตรงส่วนนี้ให้มันชัดเจนไปเลยดีกว่า

“พระเจ้าช่วย เลดี้”

ทว่าวินเทอร์กลับถอนหายใจกลางยกมือกุมขมับ

“เจ้านี้ไม่มีพลังเวทมากพอจะกระตุ้นเวทอันละเอียดอ่อนเช่นการแอบฟังหรือกระมัง ดูสิครับ”

เขาพูดพลางเคาะนิ้วลงกับกระต่าย ทันใดนั้นเจ้ากระต่ายที่ยังคงสภาพมาได้จนถึงตอนนี้ก็พลันพังทลายลงราวกับเป็นเรื่องโกหก ก่อนจะเปลี่ยนไปเป็นเพียงผ้าเช็ดหน้ายับยู่ยี่ผืนหนึ่งแทน

“กระทั่งการติดต่อในวันนี้ ข้าก็ใช้กระแสน้ำของพลังเวทเพื่อส่งข้อความไปอย่างยากลำบากเช่นกัน เลดี้ไม่ได้ยินเสียงคลื่นแทรกหลายครั้งในระหว่างที่ข้ากำลังพูดหรือครับ”

ไดยินลี เพราะแบบนี้ฉันถึงต้องเงียบ

“ยิ่งกว่านั้น การดักฟังมันคือการกระทำที่ผิดกฎหมายไม่ใช่หรือครับ หากเลดี้สงสัยจริงๆ จะเอามันกลับไปให้จอมเวทในสังกัดของตระกูลตรวจดูอีกรอบก็ได้นะครับ”

วินเทอร์ที่พูดรวดเร็วราวกับปืนกลดูเหมือนคนไม่ได้รับความเป็นธรรมจริงๆ เขาได้รับการตั้งค่าให้เป็นจอมเวทผู้นำสงสัยเหมือนคนไม่เต็มเต็งแต่ดูแล้วเขาไม่น่าจะเลวร้ายถึงขนาดนั้นหรอก

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก...ถ้าไม่ใช่ก็ช่างมันเถอะ”

ฉันตอบด้วยสีหน้าที่ค่อนข้างอับอายอยู่หน่อยๆ ทันใดนั้นคราวนี้ดวงตาของชายหนุ่มเบื้องหลังหน้ากากกระต่ายขาวก็หริ่งเล็กน้อย

“ดูเหมือนเลดี้จะคิดว่าสถานที่แห่งนี้มีส่วนเชื่อมโยงกับองค์กรมืดมาตั้งแต่ครั้งก่อนแล้ว...”

“...”

“แต่ที่นี้เป็นเพียงร้านค้าข้อมูลธรรมดาๆ เท่านั้นครับ เลดี้ ข้ามิได้กระทำการใดที่ละเมิดกฎหมายเลยครับ”

“อะฮืม ฮืม!”

ดูเหมือนเขาจะอ่านใจฉันออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ฉันจึงรีบกระแอมกระไอ เพื่อปิดบังมันเอาไว้

“...ส่วนเรื่องเหมืองของเลดี้นั้น ข้าเดาถูกอยู่ครึ่งหนึ่งครับ”

วินเทอร์เอ่ยปากขึ้นช้าๆ เพื่อไขข้อข้องใจ ขณะที่ตัวฉันเองเอาแต่เหม่อมองไปไกล

“ตอนข้าเจอบิดาของเลดีที่งานแข่งขันล่าสัตว์ ข้าได้ฟังท่านพูดด้วยความภาคภูมิใจถึงเรื่องหินอัญมณีคุณภาพดีเยี่ยมที่ออกมาจากเหมืองมรกตในภาคตะวันออกเฉียงใต้ล่ะครับ”

ฉันขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยิน

ดยุกเนี่ยนะ

แต่พอนึกย้อนกลับไปได้ว่าตอนรวมพลก่อนออกล่าในงานแข่งขันล่าสัตว์นั้น ฉันเห็นดยุกกับวินเทอร์คุยกันอย่างมีอรรถาัยจริง

สองคนนี่สนิทกันด้วยเหรอ

ระหว่างที่ฉันกำลังสงสัย วินเทอร์ก็พูดต่ออย่างสุขุม

“แน่นอนว่าข้าคิดว่ามันเป็นเรื่องที่กุขึ้นมาโดยบรรดาจอมเวทในสังกัดตระกูลของเลดี แต่ช่วงหลังๆ มา ข้าเห็นบุคคลท่านหนึ่งเที่ยวไปเที่ยวมาอยู่ที่ตลาดประมูลอยู่บ่อยครั้ง จึงเดาเอาว่าน่าจะมีการเปลี่ยนแปลงผู้ถือกรรมสิทธิ์ครับ”

“...”

“เพราะหากเป็นบิดาหรือพี่ชายทั้งสองของเลดีก็คงไม่จำเป็นต้องวานให้คนอื่นมาแทนหรอกครับ”

เขามองออกอย่างทะลุปรุโปร่งว่าพ่อบ้านเป็นคนจัดการงานต่างๆ ในฐานะตัวแทนของฉัน ฉันละตากับความสามารถในการจำของเขาจริงๆ

อันที่จริง...ถ้าถึงกับรู้หน้าตาของพ่อบ้านแล้วละก็ ต้องเป็นขุนนางในระดับที่สูงพอจะติดต่อกับตระกูลดยุกได้แน่นอนอยู่แล้ว

คนที่ เป็นเพียงกลุ่มพ่อค้าอย่างเดียวไม่มีทางรู้ข้อมูลพวกนี้แน่ นับเป็นการคาดเดาที่สมเหตุสมผลสำหรับคนที่เห็นทั้งมาร์ควิสผู้มีฐานะทางสังคมสูง ทั้งคนบ้าที่ดำเนินกิจการค้าข้อมูลอย่างเขาแล้วละ

ฉันพยักหน้ารับคำตอบที่น่าเชื่อถือของเขา ก่อนจะถามคำถามถัดไป

“ว่าแต่ทำไมต้องเป็นข้าล่ะ”

“...”

“ข้าสงสัยว่าเหตุใดท่านจึงจะทำสัญญากับเหมืองของข้า ทั้งที่นั่นไม่ใช่กลุ่มพ่อค้าที่ดำเนินกิจการเกี่ยวกับอัญมณี”

นี่ต่างหากคือสิ่งที่ฉันข้องใจจริงๆ ทำไมวินเทอร์ถึงเป็นฝ่ายมาหาฉันก่อน แทนที่จะเป็นฉันที่ควรจะมาหาเขา

“เรื่องนั้น...”

เขาเผยอปากตะกุกตะกัก

“ข้านี้กว่าการตอบแทนอะไรนั้นจะจบลงตั้งแต่ที่เราต่างให้ของขวัญกันและกันแล้วเสียอีก”

ฉันพูดดักไว้ล่วงหน้าเพราะท่าทางเขาเหมือนจะแก้ตัวด้วยเหตุผลซ้ำซากเหมือนทุกครั้ง ทันใดนั้น คล้ายว่าจะมีเสียงหัวเราะที่เบาๆ ออกมาจากเบื้องหลังหน้ากาก

“เลดีนี่...คำนวณละเอียดถี่ถ้วนเสียจริงนะครับ”

คำพูดของเขาทำให้ดวงตาค้นค่อยๆ เบิกโตขึ้น

“มาร์ควิสนี่คำนวณได้แม่นยำทุกครั้งเลยนะคะ”

นั่นเพราะมันคล้ายคำพูดที่ฉันเคยพูดกับเขาซึ่งเอาแต่พูดเรื่องการตอบแทนซ้ำๆ เมื่อก่อนหน้านั้น

อาจเพราะเราคุยกันโดยที่ต่างคนต่างซ่อนตัวตนที่แท้จริงไว้ครึ่งหนึ่ง ทุกครั้งที่เจอกันเราทั้งคู่จึงมักจะอ้างถึงคำที่เคยพูดกันไว้

ทว่าฉันกลับ...ไม่ได้รู้สึกว่ามันพอใจแต่อย่างใด พอรู้ตัวก็พาให้รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาเหมือนกัน

ทั้งที่เขาคือคนที่ฉันควรระวังว่าจะพานางเอกมาเพื่อฆ่าฉันแท้ๆ...

แต่พอได้มาพบกันจริงๆ แล้ว ความระแวงระวังในตัวเขากลับบางเบาเหลือเกิน หรือจะเป็นเพราะวินเทอร์มักจะมีท่าที่อ่อนโยนกับฉันเสมอกันนะ

ความคิดมันตึกกันยุ่งเหยิงไปหมด และขณะที่ฉันกำลังเหม่อมองหน้ากากกระต่ายขาวอยู่นั้น

“เช่นนั้นข้าขอบอกเลดีตรงๆ บ้างได้ไหมครับ”

จู่ๆ เขาก็ยึดตัวตรงและมองจ้องฉันไม่วางตา

“ทั้งหมดเป็นเพราะข้าสนใจเลดี้ นะครับ”

ฉันเพิ่งจะมาเข้าใจคำพูดนั้นเอาทีหลัง

“...อะไรนะ”

“ข้าอยาก رؤอยากเห็นไปเสียหมด ว่าเลดี้เป็นคนแบบไหน คิดเห็นอย่างไร หากข้าทำแบบนี้เลดี้จะแสดงออกเช่นไร ข้าสงสัยไปหมดเลยครับ”

“...”

“แต่สิ่งที่ทำให้ข้าสามารถติดต่อกับเลดี้ได้ กลับมีเพียงกลุ่มพ่อค้าและสัญญาเท่านั้นเองครับ”

ขณะที่เขาพูดจบ สายตาฉันก็ละจากนัยน์ตาสีน้ำเงินไปจับจ้องด้านบน หัวเขาแทนเรียบร้อยแล้ว แถบวัดระดับสีม่วงชัดเจนนั้น

อะไรกัน สีม่วงหมายถึงความรักอย่างนั้นหรือ...

ฉันมักจะหัวขำเมื่อเป็นเรื่องความสัมพันธ์แบบนี้ แต่ก็ไม่ได้เข้าใจขนาดไม่เข้าใจว่าอภิสผู้มีแถบสีแดงเข้มและพ่อคนปากเปราะแถบชมพูอ่อนต่างสนใจในตัวฉัน

ทว่าต่อให้ไม่รู้ว่าจะละสีหมายความว่าอะไรบ้าง แต่การบอกว่าสีม่วงหมายถึงความรักมันน่าจะเกินไปเสียหน่อย

หรือว่าจะ...แค่โรจจิตนั่นหรือ

เมื่อคิดเรื่องน่าขนลุกได้ดังนั้นก็เอาฉันละล้าละลักถามกลับไป

“ละ...แล้ว...ทำไมถึงสนใจเรื่องพวกนั้นล่ะ”

“ก็ข้าเป็นคนที่รวบรวมข้อมูลเพื่อซื้อขายอย่างไรละครับ”

วินเทอร์ตอบอย่างลื่นไหลราวกับเตรียมตัวไว้อยู่แล้ว

“ข้าคิดว่าตัวเองมองคนอื่นออกได้ทะลุปรุโปร่ง...”

“...”

“แต่จนถึงตอนนี้ข้าก็ยังไม่รู้ ว่าเลดี้เป็นคนอย่างไรกันแน่”

ยิ่งได้ฟังคำตอบของเขาฉันก็ยังสับสน เพราะฉันไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าเขาเป็นคนอย่างไรกันแน่ จึงได้แต่เอ่ยถามออกไปด้วยสีหน้างุน

“...แล้วถ้ารู้เล่า มันจะมีอะไรเปลี่ยนไปอย่างนั้นหรือ”

“อาจจะ มี หรือไม่มีก็ได้ครับ”

คำตอบนั้นช่างกำกวม แต่เขาก็พูดต่อทันที

“พวกจอมเวทเป็นพวกที่สงสัยครับ ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟ พวกข้าก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบของข้อสงสัยนั้น”

หมายความว่าต่อให้ไม่ใช่เรื่องสัญญาของกลุ่มพ่อค้าแห่งนี้ เขาก็พร้อมจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้รู้จักฉัน

ฉันขมวดคิ้วมุ่น

“คำขูอย่างนั้นหรือ”

“ข้อเสนอต่างหากล่ะครับ”

ทางตาเขายกขึ้นมาอย่างน่ารังเกียจ ฉันแค้นหัวเราะออกมาเพราะพูดอะไรไม่ออก แต่โชคดียี่สิบวินเทอร์ยอมวกกลับเข้าเรื่องหลังจากพูดแก้ตัวน้ำซุ่น ๆ

“เหตุผลที่ข้าไม่แตะต้องอัญมณีกี่เพราะพวกมันสามารถเข้ามาครองตลาดได้อย่างง่ายดายนะครับ”

“...”

“ในจักรวรรดิไม่มีจอมเวทผู้ใดสามารถปลุกเสกเวทมนตร์ลงในอัญมณีให้มีฤทธิ์เดชรุนแรงได้เทียบเท่าข้า ซึ่งข้าเองก็มั่นใจว่าโอกาสที่จะเกิดความล้มเหลวระหว่างขั้นตอนการแปรรูปนั้นแทบจะไม่มีเลยด้วยซ้ำ”

ช่างเป็นความมั่นใจที่น่าเหลือเชื่อ

ฉันหันไปมองวินเทอร์ด้วยความแปลกใจ

ยิ่งแร่ธาตุบริสุทธิ์มากเท่าไร การลงเวทก็ยิ่งยากเย็นขึ้นเท่านั้น นั่นเพราะโอกาสที่แร่ธาตุจะเปลี่ยนสภาพหรือแตกสลายในระหว่างขั้นตอนการแปรรูปนั้นมีสูงมากทีเดียว

เพราะฉะนั้นต่อให้มีจอมเวทที่หากกลุ่มพ่อค้าในสังกัดเจอจนได้ทำสัญญากันก็ใช่ว่าจะเปิดการขายต่อได้ในทันที เพราะหากดำเนินการโดยไร้ความชำนาญจนแร่ที่ขุดขึ้นมาแตกสลายไปทั้งหมด มันจะกลายเป็นทางลัดที่ทำให้เหมืองต้องล้มละลายได้ไม่ยากเย็น

ทว่าวินเทอร์กลับพูดต่ออย่างมั่นใจไร้ความลังเลราวกับว่าเขาไม่รู้เรื่องพวกนั้นเลยแม้แต่หน่อย

“หากเล็ดมือบหมายให้ข้าเป็นผู้แปรรูปและดูแลเรื่องการไหลเวียนแร่หินในตลาด ข้ามั่นใจว่าจะได้ผลกำไรกลับมาในระยะเวลาอันสั้นและเร็วกว่าพ่อค้ากลุ่มอื่นแน่นอนครับ เพราะฉะนั้น...”

“...”

“ยกให้เป็นหน้าที่ข้าเถอะนะครับ เลดี้”

มีประกายบางอย่างที่ไม่รู้ว่ามันคืออะไรไหลเวียนอยู่ข้างในเวทาทที่กำลังทอดมองฉัน คนที่มาเพื่อโน้มน้าวให้เขายอมเซ็นสัญญาอย่างลับๆ หลังจากที่เขาขคิดมาแล้วมันคือฉันต่างหาก แต่จากที่เห็นอยู่ตอนนี้ กลับกลายเป็นเขาที่คล้ายว่ากำลังขอร้องให้ฉันเซ็นสัญญานี้เสียอย่างนั้น

...ทำไมกัน

ความรู้สึกที่ไม่รู้ความหมายเข้ามาโอบล้อมรอบตัวฉันอีกแล้ว เหตุผลของเขาที่บอกว่าทำไปเพราะความสงสัยไร้สาระอย่างการอยากรู้ว่าฉันเป็นคนแบบไหนนั้นมันไม่น่าเชื่อถือเลยสักนิด

ฉันหรือตามองเขาทันที

นี่เขาได้เจอนางเอกแล้วเลยมาลองใจฉันว่า ควรจะพาเธอกลับไปยังคฤหาสน์ดยุกเมื่อไรดีใช้หรือเปล่า

ต่อให้เป็นอย่างนั้นฉันก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี เพราะไม่ว่าตอนนี้วินเทอร์จะมีแผนการอะไรในใจ เรื่องที่มันคือหนึ่งในด้านมากมายของเกมก็ยิ่งเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ยิ่งไปกว่านั้น ฉันเองก็ต้องการทำสัญญากับเขาด้วยเช่นกัน

“...ข้าตกลงจะทำสัญญาเรื่องเหมืองมรกต”

ฉันเลิกวิตกและยอมตอบรับข้อเสนอของเขาแต่โดยดี ก่อนจะบ่นปากเมื่อรู้สึกว่ามันช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

“อย่างไรเสียท่านก็เที่ยวป่าวประกาศให้รู้กันทั่วทั้งตลาดประมุลงจนข้าไปลงนามในสัญญากับกลุ่มพ่อค้าอื่นไม่ได้อยู่แล้วนี่”

“ฮ่าๆ”

เขาหัวเราะแห้งๆ ออกมาทันทีที่ฉันเหลือบตามองอย่างไม่จริงจังมากนัก

“แต่เรื่องนั้นเอาไว้คุยกับพ่อบ้านเถอะ”

มันไม่ใช่จุดประสงค์หลักของฉัน จึงต้องรีบขีดเส้นเอาไว้ในทันที

“ที่ข้าไม่ใช่พ่อบ้านและมาหาท่านด้วยตัวเองในวันนี้ไม่ใช่เพราะเรื่องสัญญาเหมืองมรกต แต่เพื่อฝากคำร้องเป็นการส่วนตัว”

“อะไรกัน...”

วินเทอร์มองฉันด้วยความสงสัย ฉันวางสิ่งที่เอาออกมาจากอ้อมแขนลงบนโต๊ะ

“นี่มัน...”

“เหมืองเพชรของข้าเอง”

ฉันพูดขณะเลื่อนซองสีขาวไปทางเขา คราวนี้แววตาของวินเทอร์ที่ฉันมองเห็นผ่านรูบนหน้ากากกระบายไปด้วยความประหลาดใจ

“นี่เลดี้หมายถึง...เพชรอย่างนั้นหรือครับ”

“อืม ข้าคิดไม่ตกว่าจะจัดการมันอย่างไรดี เลยต้องการตัวแทนมาคอยดูแลขั้นตอนกระบวนการทั้งหมด เริ่มตั้งแต่การขุด การไหลเวียนในตลาด ไปจนถึงการขาย”

“...”

“ข้าอยากให้ท่านทำสัญญาแยกต่างหากกับข้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้”

เขามีสีหน้าสับสนเล็กน้อยขณะมองดูซองสีขาวที่ฉันยื่นไปให้ ทั้งที่คุยเรื่องเหมืองมรกตกันอยู่ดี ๆ แต่กลับมีเหมืองเพชรโผล่มาเสียได้ มันก็สมควรให้เขาตกใจแล้วละ

แต่ไม่ว่าจะคิดอีกกี่ทีตอนนี้ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว เพราะตราบไคที่เดอร์ริคยังรู้ ฉันก็ไม่อาจถือว่าเหมืองมรกตเป็นทรัพย์สินส่วนตัวได้โดยสมบูรณ์

แถมเรื่องบัญชีพ่อบ้านก็เป็นคนจัดการเสียอีก ดังนั้นถึงฉันไม่ใช่คนใช้เงินฟุ่มเฟือยจนสังเกตเห็นได้ชัด แต่หากมีเหตุการณ์ที่เงินจำนวนมากอันตรธานไปอย่างกะทันหันเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาก็อาจจะรู้สึกถึงความผิดปกติได้ในเร็ววันเช่นกัน

นี่จึงถือเป็นการสั่งสมเงินลับ ๆ โดยไม่ให้คนในตระกูลดยุกล่วงรู้พร้อมกันนั้นก็เป็นการผูกสัมพันธ์กับวินเทอร์ที่กำลังประมาณการว่าควรจะเปลี่ยนตัวบุตรดยุกเมื่อไรอีกด้วย

ตราบที่เรายังอยู่ในความสัมพันธ์อันใกล้ชิดภายใต้หนังสือสัญญาอย่างน้อยเขาก็คงไม่ทำให้ ‘เลดี้จอมปลอม’ อย่างฉันต้องเสียใจเหมือนที่ทำในโหมดปกติหรอก

วินเทอร์ซึ่งไม่มีทางหยั่งรู้ถึงการคิดคำนวณของฉันรีบปรับสีหน้าสับสน

ให้เป็นปกติก่อนจะเอ่ยถาม

“เช่นนั้นเหตุใดจึงไม่ใช้คนในตระกูลเลดี้...”

“ในตระกูลข้าไม่มีใครรู้เรื่องนี้”

ฉันตอบโดยลดเสียงให้เบาลงเล็กน้อย เขามีทั้งสิ่งที่อยากรู้และสิ่งที่ยังไม่รู้อีกมากมาย สมกับเป็นคนซื้อขายข้อมูลตามที่เจ้าตัวพูดเอง ฉันจึงนำจุดนี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์

“ท่านก็รู้สถานะของข้าในครอบครัวดีนี่”

ฉันยื่นมือไปกำปลายของสีขาแล้วพูดต่อ

“นี่เป็นทรัพย์สินลับและหนทางช่วยชีวิตข้า”

ที่จริงแล้วมันก็เป็นแค่สิ่งที่ทำให้ฉันกลายเป็นเศรษฐีพันล้านและได้เห็นค่าความชอบของพวกเขาอย่างหมดเปลือกเท่านั้นเอง แต่จะดีกว่าหรือไม่ หากว่าฉันดูเหมือนเป็นการต่อสู้อันน่าเศร้าของบุตรตฤกแต่เพียงในนามมากกว่าจะเป็นชนชั้นสูงผู้มีแต่ความทะเยอทะยาน

ฉันซ่อนสายตาขึ้นมองวินเทอร์ จอมเวทหนุ่มสวมหน้ากากอยู่ ฉันจึงไม่อาจรู้ได้ว่าเขากำลังคิดอะไร ถึงอย่างนั้น การที่แวตตาของเขาสั่นไหวขึ้นมาแวบหนึ่งเมื่อได้ยินคำว่า ‘หนทางช่วยชีวิต’ ก็ไม่ได้คลาดจากสายตาฉันแต่อย่างใด

“ข้าไม่ได้ต้องการแค่ผู้แทนทางธุรกิจเหมือนเพชรเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องการผู้ที่จะมาเก็บและดูแลจัดการเงินที่ได้จากที่นี้อีกทีหนึ่งด้วย”

“...”

“ท่านจะทำสัญญากับข้าหรือไม่”

“...”

“ข้าจะจ่ายเงินเป็นร้อยละหกสิบของผลกำไรทั้งหมดให้แก่ท่าน”

นับเป็นข้อเสนอที่ได้รับการยกเว้นเป็นพิเศษ หากเป็นขุนนางชนชั้นสูงก็มักจะได้กำไรเป็นร้อยละหกสิบหรืออาจจะมากกว่านั้น มีเพียงกลุ่มพ่อค้าที่นับว่าเป็นแค่ลูกจ้างเท่านั้นที่จะไม่ได้รับเงินมากขนาดนั้น

ดีละ ยอดไปเลย

ฉันมองแวตตาที่สั่นไหวอย่างเห็นได้ชัดของวินเทอร์แล้วก็เตาได้เลยว่า คำร้องของฉันน่าจะได้ผล เขารับฟังเรื่องราวจากฉันโดยไม่พูดอะไรก่อนจะ

พูดขึ้น

“นี่ตอนนี่ เลดี้...”

“...”

“ตอนนี้เลดี้เข้าใจข้าแล้วหรือครับ”

ทว่าเขากลับถามคำถามที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้แทนการตอบตกลงเสียนี้
ฉันได้แต่มีนิ่ง

เชื่อใจเธอ...

ทำไมจู่ๆ ถึงได้พูดเรื่องแบบนั้นออกมากัน แต่ระหว่างที่ฉันกำลัง
เหม่อมองวินเทอร์อยู่นั้น...

“ข้าดีใจที่ได้ตอบแทนเลดี้ นะครับ”

“เจ้าได้ความเชื่อถือนอกกลับมาทั้งหมดแล้วละ”

“เช่นนั้น เลดี้จะกลับมาที่กลุ่มของข้าไหมครับ”

“...ไม่รู้สิ เราจะมีเรื่องให้เจอกันอีกหรือ”

ฉันก็นึกถึงบทสนทนาที่เคยคุยกับเขาเมื่อก่อนหน้านั้นขึ้นมา ตอนนั้น
ฉันทำเหมือนกับว่าจะไม่ได้เจอเขาอีก แต่ในวันนี้ฉันกลับมาหาเพื่อฝากคำร้อง
ส่วนตัว ดังนั้นสำหรับวินเทอร์แล้วก็คงจะพอรับได้

แถมยังจำแม่นอีกต่างหาก

นี่เขายังจำและใส่ใจเรื่องพรรคนี้อยู่อีกหรือ

แต่ช่างน่าเสียดาย ที่ความ ‘เชื่อใจ’ ไม่มีทางที่จะก่อตัวขึ้นมาระหว่าง
ฉันกับเขาได้เลย จะให้ฉันเชื่อใจพระเอกที่อาจพานางเอกตัวจริงกลับมาและ
แก๊งลอบก่อกวนได้อย่างไร

ความรู้สึกแปลกประหลาดที่ฉันสัมผัสได้เมื่อครู่นี้ค่อยๆ สงบลงและ
เหือดแห้งไปในท้ายที่สุด เพราะไม่ใช่แค่เฉพาะวินเทอร์เท่านั้น แต่ในเกมนี้
มันไม่มีใครที่ฉันสามารถไว้วางใจได้เลย

แต่ฉันไม่สามารถพูดออกไปตามตรง จึงแหยมย้มแล้วพูดอ้อมค้อม
แค่พองาม

“ข้าเกรงว่าจะเชื่อใจท่านมาร์ควิสมากกว่าท่านนะสิ”

เขารู้เรื่องทรัพย์สินลับของฉัน ส่วนฉันก็รู้ตัวตนที่แท้จริงของเขา
ดังนั้นที่ฉันพูดจึงหมายความว่าเราต่างก็กำจุดอ่อนของกันและกันเอาไว้แน่นอน

แววตาที่กำลังสั่นไหวของวินเทอร์เป็นอันต้องหยุดในทันที

“...มีข้อแม้อยู่ครับ”

“อะไรล่ะ”

“ข้าก็อยากนัดเลดี้ให้มาเจอกันอีกหลายครั้งเพื่อคลายความสงสัย
ของตัวเองเช่นกันครับ”

“นัดเจอหรือ...”

ฉันถามกลับไปอย่างกับคนที่เพิ่งได้ยินได้ฟังเรื่องแปลกประหลาด
วินเทอร์พยักหน้าอย่างหนักแน่น

“ครับ และเรื่องส่วนแบ่งนั้น ข้าขอแสร้งละสามสิบตามธรรมเนียม
ปกติแทนร้อยละหกสิบก็แล้วกันครับ”

ฉันหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง ท่าทางของเขาที่เอาแต่ชวนให้มาเจอกันตลอด
นั้นดูแปลกและน่าลำบากใจ แต่มันก็ไม่ใช่เงื่อนไขที่เลวร้ายอะไรสำหรับฉัน
เพราะจะอย่างไร ฉันเองก็จำเป็นต้องรู้ให้ได้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ระหว่างที่กำลัง
ติดต่อกับนางเอกเหมือนกัน

“...ก็ได้”

ฉันพยักหน้าหลังทำการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ก่อนจะยื่นมือออกไป
ข้างหนึ่ง

“จากนี้ก็ฝากเงินข้าด้วยแล้วกันนะ คุณกระต่ายขาว”

ฉันมองเขาพร้อมรอยยิ้ม ในเมื่อการทำสัญญาของเราต่างก็ผ่านไป
ด้วยดี ฉันจึงชวนเขามาจับมือกัน แต่วินเทอร์กลับไม่ยอมจับมือฉันในทันที
เอาแต่ก้มมองมือฉันจนฉันเริ่มรู้สึกอายอยู่หน่อยๆ

อะไรยะ การจับมือคนที่ภายนอกเป็นผู้ชายมันน่าตะขิดตะขวงนัก
หรือไง

ฉันเพิ่งนึกได้ว่าตัวเองเปลี่ยนร่างด้วยพลังเวท จึงกำลังจะเก็บมือ
กลับไป

หมับ

ทว่าวินเทอร์กลับคว้ามือฉันไว้อย่างรวดเร็ว เพียงแค่พริบตาเดียว
มือของฉันก็เข้าไปอยู่ในการกอบกุมของมือที่ทั้งใหญ่และอบอุ่นกว่ามือฉัน
มากเหลือเกิน

“จากนี้...ข้าเองก็ขอฝากเนื้อฝากตัวเช่นกันครับ เลดี้”

เขาพูดพิมพ์พาดขณะจับมือฉันไว้ เสียงของเขาเบาลงกว่าเดิม และในตอนนี้เอง...

<SYSTEM> คุณต้องการตรวจสอบค่าความชอบของ [วินเทอร์] ใช่หรือไม่

[2 ล้านโกลด์/ชื่อเสียง 200]

ภาพตรงหน้าสว่างวามก่อนปรากฏโอกาสให้ฉันได้ตรวจสอบค่าความชอบ ฉันกดเลือก [2 ล้านโกลด์] ไปโดยไม่คิดลั้งเล

<SYSTEM> [2 ล้านโกลด์] ถูกหักออกไปเพื่อตรวจสอบค่าความชอบของ [วินเทอร์]

(เงินคงเหลือ : 68,000,000 โกลด์)

ธุรกิจด้านอัญมณียังไม่ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง เงินทุนที่เป็นของฉันจึงยังมีแค่เพียงเงินรางวัลจากการเป็นผู้ชนะในงานแข่งขันล่าสัตว์เท่านั้น แต่ฉันไม่มีเวลาพอที่จะมาใส่ใจเรื่องนี้หรอก

/[ค่าความชอบ 52%]/

นั่นเพราะค่าความชอบของวินเทอร์ดันเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ตอนเจอกันครั้งสุดท้าย มันมีแค่ 44% เองหรือเปล่านะ

ตอนนี้มันเพิ่มขึ้นมาจนเกินครึ่งแล้ว ทำให้ฉันทั้งรู้สึกแปลกใจและห่อเหี่ยวในเวลาเดียวกัน

เหลืออีกเพียงไม่ถึงหนึ่งเดือนก่อนนางเอกของโหมดยกตกจะปรากฏตัว แต่ค่าความชอบของพวกพระเอกในตอนนี้ (เว้นก็แต่เอคิลิส) กลับเพิ่งจะเข้าใกล้ครึ่งหนึ่งกันแค่นี้ละคนสองคน

หากเทียบกับโหมดยกตกที่ค่าความชอบมักจะเพิ่มขึ้นถึง 10 - 15% ต่อตอนแล้ว นับว่าเป็นระดับความยากที่น่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เสียจริง

ลองถ้าฉันกำลังเล่นเกมนี้อยู่ในโทรศัพท์ละก็ ฉันคงได้หัวเสียจน

ต้องออกจากเกมแล้วลบมันทิ้งแน่ๆ

ฉันอดทนกับแรงสะตุงในมือข้างที่ถูกจับไว้ด้วยความยากลำบาก ในเมื่อนี้คือความจริง ฉันจึงไม่อาจตอดอกหรือหยุดมันได้

ไม่หรอกน่า อุตส่าห์มาถึงจุดนี้ได้โดยไม่ตายเลยเชียวนะ

ตัวหนังสือสีขาวบนหัววินเทอร์เปลี่ยนกลับไปเป็น [ตรวจสอบค่าความชอบ] อีกครั้งในระหว่างที่ฉันกำลังปลอบใจตัวเอง ตอนนั้นฉันถึงเพิ่งจะรู้ว่าวินเทอร์ยังคงจับมือฉันแน่นไม่ยอมปล่อย

“ปล่อยซ้ำได้แล้ว”

ฉันเหลือบตามองลงด้านล่างด้วยสีหน้าคลุมเครือ เขาจึงรีบปล่อยมือออกไปทันที

“...เรื่องหนังสือสัญญา ข้าจะจัดทำแล้วค่อยแอบส่งให้ผ่านทางจดหมายนะครับ”

“ขอบใจ ข้าต้องไปแล้ว”

ฉันตอบพอบเป็นพิธีก่อนจะเตรียมตัวกลับ วินเทอร์เองก็พลอยลูกตามเพื่อมาส่งฉันด้วย

เมื่อมาถึงหน้าทางเข้า วินเทอร์ก็เอ่ยปากถามราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้

“ว่าแต่ วันนั้นเลดี้เอารถม้าที่จะนั่งกลับมาด้วยหรือเปล่าครับ”

“รถม้าที่จะนั่งกลับหรือ...”

ฉันถามกลับเหมือนคนโง่ วินเทอร์พยักหน้า

“ครับ ข้าเห็นเลดี้เมื่อครู่นี้ ดูเหมือนเลดี้จะมาคนเดียว...”

“...”

ฉันถึงกับเสียวกิริบ

ไอ้เทเลพอร์ตเวอร์เฮ้ย ฉันไม่ได้มาที่นี่นานแล้วก็เลยลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

“ข้าขอฝากคำร้องเพิ่มอีกสักเรื่อง”

ท้ายที่สุด ฉันก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องพยายามทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่หน้าแดงเทือก และต้องทำเป็นพูดออกไปเสมือนหนึ่งว่าตั้งใจจะทำอย่างนี้อยู่แล้ว

“พาข้าไปส่งที่ถนนแฮมิลตันที”

คราวนี้ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ ชัดเจนเต็มสองหูจนถึงกับต้องใช้มือปิดใบหน้าแดง ๆ ของตัวเอง

แสงแดดที่ไม่ได้สัมผัสสมานานทำให้รู้สึกดีเหลือเกิน ฉันถือหนังสือเดินออกมาข้างนอก

ฉันทรุดนั่งลงใต้ต้นไม้ที่มักมานั่งอ่านหนังสืออยู่เป็นประจำ อ่านไปได้เพียงไม่กี่หน้าก็ปรากฏว่ามีหมู่ผีเสื้อสีขาวบินจากที่ไหนสักแห่งมาวนอยู่รอบ ๆ ที่ละตัวสองตัวก่อนจะพากันร่อนลงกับพื้นอย่างนุ่มนวล

ปกติบริเวณรอบสวนก็มักจะมีผีเสื้อมากมายบินไปมาอยู่แล้ว ฉันจึงไม่ทันได้สังเกตตั้งแต่แรกที่เห็น เพิ่งมารู้สึกว่ามันแปลกก็ตอนพวกผีเสื้อบินมารวมกันอยู่ในจุดเดียวกันละ ภาพของพวกมันที่สยายและพับปีกเข้าไปมาด้วยความเร็วที่เหมือนกำลังร้องขอให้มอง ทำให้สายตาฉันเลื่อนไปหาพวกมันอย่างช่วยไม่ได้

“อะ...อะไรงั๊นนะ”

ฉันผล่สายตาออกจากหนังสือแล้วก็ป็นอันต้องงุนงง เมื่อเห็นว่าพวกผีเสื้อกำลังเรียงแถวกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า

พวกมันยังคงกระพือปีกพับปีกต่อไปจนกว่าฉันจะหันไปมอง ก่อนจะเริ่มส่องแสงสีขาวออกมาเมื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามต้องการ

ผีเสื้อพวกนี้มันอะไรงั๊น

ฉันได้แต่เบิกตาโตมองดูชั้นตอนเหล่านั้นอยู่เฉย ๆ เพราะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

จากนั้นไม่นานกลุ่มผีเสื้อรูปสี่เหลี่ยมก็หายไปพร้อมกับแสงสีขาว ณ ที่ตรงนั้นมีเพียงช่องขาวปรากฏอยู่เพียงอย่างเดียว แม้จะเห็นด้วยตาตัวเองแต่มันก็ยังเป็นภาพที่น่าเหลือเชื่ออยู่ดี

ระหว่างที่กำลังมองของนั้นฉันก็เห็นว่ามီးอะไรบางอย่างสลักไว้บนนั้นด้วยมันเป็นลวดลายรูปกระต่ายขาว

“วินเทอร์เธอ...”

“...เรื่องหนังสือสัญญา ข้าจะจัดทำแล้วค่อยแอบส่งให้ผ่านทางจดหมายนะครับ”

ฉันนึกถึงสิ่งที่เขาพูดเมื่อวาน วินเทอร์รับฟังคำพูดที่ฉันขอให้ติดต่อกันผ่านจดหมายจริงๆ ลินะ

“ไม่อยากเชื่อเลย ว่าเขาจะใช้วิธีแบบนี้ด้วย”

ดีกว่ากระต่ายเสียงใหญ่นั้นตั้งเยอะ

ฉันรีบหยิบซองที่อยู่บนพื้นแล้วลุกขึ้นทันที หลังจากวิ่งแจ้นกลับมาถึงห้อง ฉันก็ไปนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือและใช้มีดแฉะซองจดหมายเพื่อเปิดมันออก

ภายในนั้นมีสัญญาการแปรรูปและจัดสรรเพชรที่ยังไม่ได้เจียรในสัญญาการเป็นผู้แทนในการจัดการทรัพย์สิน และโน้ตสั้นๆ อีกหนึ่งแผ่น

‘ลองอ่านสัญญาดูแล้วค่อยหยดเลือดหนึ่งหยดลงบนบรรทัดสำหรับลงนามนะครับ’

และข้าจะไปรับเลดีที่ถนนแฮมิลตันในวันพรุ่งนี้เวลาสิบโมงเช้าเพื่อดำเนินการตามสัญญา โปรดนำสัญญาติดตัวมาด้วยนะครับ’

“...ดำเนินการตามสัญญา?”

ฉันเอียงหน้าสงสัย แต่แล้วขณะที่อ่านหนังสือสัญญาก็นึกออกว่าเขาหมายถึงอะไร มันคือข้อเสนอเรื่อง ‘การพบเจอ’ ที่เขายื่นหมยยื่นแมวด้วยการบอกว่าอยากทำความรู้จักฉันให้มากขึ้น นี่พอทำสัญญากันก็เรียกร้องจะให้ทำตามนั้นทันทีเลยสินะ ช่างละเอียดรอบคอบเสียจริงพ่อคุณ

ฉันมองกระดาษโน้ตด้วยแววตาเย็นชาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพิมพ์ออกมาพร้อมกับทอดถอนใจ

“เออวะ ยังไงก็ต้องทำอยู่แล้วนี่ คิดเสียว่าไปเจอกับพระเอกก็แล้วกัน”

นี่เกมรักจำลองแท้ๆ แต่จนถึงตอนนี้ฉันกลับเอาแต่รีบร้อนจะเอาตัวรอดจนไม่เคยได้ไปเจอเลยสักครั้ง ตอนนี้น่าจะมาถึงตอนที่เริ่มจะโรแมนติกกับชาวบ้านเขาบ้างแล้วละ

ฉันพยายามข่มความกังวลที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาเงียบๆ

เช้าวันต่อมา

ฉันทแอบเรียกเอมิลี่เข้ามาในห้องเงียบ ๆ เพื่อขอให้เธอช่วยแต่งตัวให้

“เลดี้จะออกไปข้างนอกหรือคะ ข้าว่าเลดี้น่าจะเรียกสาวใช้คนอื่น ๆ ที่มีมือดีกว่าข้ามาแทน...”

“ข้าจะแอบออกไปนะสิ”

“อะ...แอบหรือคะ”

แววดาเธอเป็นประกายราวกับตะเกียงไฟ เหตุผลที่ฉันทัดสินใจจะแอบออกไปไม่ทำให้ใครรู้ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอก ก็แค่เพราะถ้าฉันบอกพ่อบ้าน เรื่องนี้จะต้องไปถึงหูดยุกหรือเดอร์รี่อย่างแน่นอน และถ้าพวกเขารู้ว่าฉันออกไปเจอผู้ชายนอกบ้านเรื่องมันคงยุ่งยากน่าดู

“อืม เพราะฉะนั้นเจ้าช่วยขวางไม่ให้คนอื่นเข้ามาป่วนป่วนในลิ้นห้องข้าทีนะ”

“แต่ว่า...”

เธอดูกังวลเมื่อได้ยินที่ฉันพูด

“ถ้าเจ้ากังวล จะอ้างว่าวันนี้ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบายก็ได้”

“ละ...เลดี้จะรีบกลับใช่ไหมคะ”

“ข้าก็ต้องกลับมาภายในวันนี้อยู่แล้วละนะ เจ้านี่”

ฉันพูดสบาย ๆ พร้อมกับสัมผัสนุ่มนวลของเธอกำลังแต่งหน้าให้

หลังจากแต่งหน้าทำผมพอประมาณแล้ว ฉันก็เปลี่ยนไปใส่เดรสความยาวเท่าหัวเข่าซึ่งมีสีเดียวกับท้องฟ้า มันเข้ากับผมสีชมพูเข้มของฉันอย่างไร้ที่ติ อาจเพราะเป็นคู่สีตรงข้ามกันพอดี

งานปักเย็บของเดรสที่เน้นจุดเด่นด้วยสีฟ้าครามเข้มตรงกลางยิ่งช่วยให้ชุดดูประณีตงดงาม ฉันเลือกใส่ชุดนี้เพราะคำนึงถึงสีนัยน์ตาของวินเทอร์

ไปเดดกับพระเอกทั้งที มันก็ต้องเตรียมตัวอย่างนี้นะนะ

ฉันมองกระจกแล้วยกยิ้มด้วยความพอใจ

“เป็นอย่างไร สวยไหม”

เอมิลี่ยกสองมือขึ้นปิดปากเหมือนกำลังอุทานด้วยความประทับใจทันทีที่ฉันหมุนตัวกลับไปถาม

“งดงามเหลือเกินค่ะ งดงามราวกับเทพีที่หลุดออกมาจากภาพวาด

บนผนังวิหารเขียวละคะ”

“ซี ช่างประจบนัก”

ฉันเหลือใจไปกับคำพูดประจบประแจงเกินจริงจนน่าขนลุกของเอมิลี แต่ในใจก็รู้สึกดีนั่นละ

“เออละ ที่นี้ออกไปดูตรงระเบียงทางเดินชีวามีใครผ่านมาหรือเปล่า”

ในเมื่อแต่งองค์ทรงเครื่องเสร็จแล้วก็ได้เวลาออกไปจริง ๆ ลักก็

โชคดียิ่งนักในคฤหาสน์ดยุกมัวแต่ง่วนวายอยู่กับงานของตัวเองในเวลาเช้าตรู่ จึงไม่มีใครมาเดินผ่านหน้าวุ่นวาย

ฉันออกมาจากประตูหลังของคฤหาสน์ได้อย่างง่ายดาย ก่อนจะเดินไปตามเส้นทางที่ตรงไปยังลานฝึกซ้อมเพราะตั้งใจไว้ว่าจะใช้ซ้อมหมด

และด้วยความกังวลกลัวจะเจอกับบรรดาอัศวินที่ออกมาฝึกซ้อมในบริเวณใกล้ๆ เข้า ฉันจึงต้องลากเอมิลีมาด้วยอย่างช่วยไม่ได้ เพราะถ้าเกิดโดนจับได้ขึ้นมา ฉันจะได้แก่งัดทำเป็นออกมาเดินเล่นเฉยๆ

โล่งออกไปที่ตรงช่องหมาลวดไม่มีใครอยู่เลย พวกเขาคงจะกำลังฝึกซ้อมกันอยู่ เอมิลีถึงกับช็อกเมื่อเห็นท่าทางของฉันที่บัดดลหันไปด้านหลังอย่างซำหิซำหญ

“ตายแล้ว เล็ด! นี่เล็ดหาที่แบบนี้เจอตั้งแต่เมื่อไรกันคะ”

“พอข้าออกไปแล้วทำให้มันอยู่ในสภาพเดิมด้วยละ เข้าใจไหม”

“ตะ...ต้องออกไปด้วยวิธีนี้จริง ๆ หรือคะ”

ฉันรวบชายกระโปรงขึ้นและคุกเข่าลงกับพื้นโดยไม่ตอบอะไรกลับไป ตอนนี้ฉันกำลังร้อนใจเพราะมัวแต่เสียเวลาไปกับการแต่งตัวและเฝ้าดูลาดเลาจนเวลาล่วงเลยเกือบจะสิบโมงเข้าไปทุกทีแล้ว

เอมิลีเอาแต่อุทาน “ตายแล้ว ตายๆ” ตลอดเวลาที่ฉันหมอบคลานออกมาทางช่องหมาลวด ทันทีที่ออกมาข้างนอกได้ฉันก็เข่าเข้าไปมาเพื่อให้ดินที่ติดมาหลุดออก ก่อนจะโบกมือให้ด้านในช่องนั้น

“เดี๋ยวเข้ามา”

“เล็ดจะไม่บอกข้าจริง ๆ หรือคะว่าจะกลับมาเมื่อไร”

“ข้าจะกลับมาก่อนพระอาทิตย์ตก”

ฉันมั่นใจว่าวินเทอร์จะไม่รังฉันไว้จนถึงตีตื้นเตียงคืนเพื่อคลายความ
สงสัยของตัวเองแน่นอน ฉันรีบเดินออกไปโดยทิ้งสาวใช้ที่กำลังกังวลไว้
เบื้องหลัง

ไม่นานฉันก็ออกมาถึงถนนหลักและรีบตรงไปยังตรอกเปลี่ยวไร้ผู้คน
ที่วินเทอร์เคยมาส่งฉันทันที ฉันไปสายอย่างที่คุณคิดไว้จริงๆ เพราะเมื่อเข้าไปถึง
ในซอยก็พบว่าชายร่างสูงได้มายืนรออยู่ก่อนแล้ว

“รอนานเลยใช้...”

ฉันกำลังจะเอ่ยทักทายแต่แล้วก็หยุดกึกแทบไม่ทัน เพราะในซอยนั้น
ไม่ได้มีวินเทอร์แค่คนเดียว เจ้าหนูหน้ากาสิงโตที่เพิ่งเจอกันเมื่อวันก่อน
เดินออกมาจากด้านหลังเขาและมองตรงมาที่ฉัน

ทำไมพาเด็กมาเดดด้วยล่ะ...

เจ้าหนูมองฉันตาแป๋วเหมือนกำลังดูท่าที่ฉันทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา
รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังมาเดดกับผู้ชายที่มีลูกติดอย่างไรก็ไม่รู้สิ

ระหว่างที่กำลังมองทั้งสองคนสลับกันไปมาด้วยความมึนงงก็บังเอิญ
ไปสบตากับวินเทอร์เข้า นัยน์ตาสีน้ำเงินก็ค่อยๆ เบิกโตขึ้นทีละนิด

“ทำไมวันนี้...ถึงไม่ปลอมตัวมาล่ะครับ”

เขาถามสีหน้าสับสน ฉันเองก็ถามกลับเพราะสับสนเช่นกัน

“...ข้าจำเป็นต้องปลอมตัวด้วยหรือ”

“เห็นครั้งที่แล้วปลอมตัว ข้าเลยคิดว่าเลดี้คงทำเหมือนเดิมอีกนะครับ”

“ท่านไม่ได้ชวนข้าออกเดดหรือครับ”

“...”

ความเงียบวังเวงปกคลุมภายในซอยอยู่พักใหญ่ จนเมื่อเสียงหัวเราะ
กึกกักของเด็กน้อยได้ทำลายมันลงไป

“คิกๆ ไม่ใช่เดดสักหน่อย~! ไม่ใช่สักหน่อย~!”

เจ้าเด็กหน้ากาสิงโตตะโกนลั่นเหมือนต้องการล้อเลียน ส่วนฉันยังคง
อยู่ในสภาพอ้าปากพะงาบๆ ด้วยความมึนงง

“ชะ...เช่นนั้นเราจะไปไหนกันล่ะ”

“เราจะไปแจกขนมปังกันครับ!”

“ขนมปังหรือ...”

เด็กน้อยตะโกนอย่างสดใส ทันใดนั้นหน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

<SYSTEM> ~Main Quest : ร่องรอยของเหล่าเด็กน้อยที่หายไป~
คุณต้องการเล่น Quest [ข้อหนึ่ง ทำงานอาสาในเขตสลัมร่วมกับจอมเวท] หรือไม่ (รางวัล : ค่าความชอบของวินเทอร์ +5% และชื่อเสียง +50)
[ยอมรับ/ปฏิเสธ]

“ทำงาน...อาสา...?”

ฉันแทบไม่เชื่อตาตัวเอง วินเทอร์มีสีหน้าเกือเขินเมื่อเห็นว่าฉันเข้าใจคำพูดเขาผิด ในขณะที่ฉันกำลังเบิกตาโตและพูดทวนตัวหนังสือในหน้าต่างระบบอีกครั้ง

“ขอโทษที่เข้าใจไม่ได้บอกเล็ดลวงหน้านะครับ พอดีข้าคิดว่าเลดีจะใส่กางเกงมา...”

ฉันไม่มีเวลาให้ขยahkanกับการเข้าใจผิดว่าจะไปออกเดทของตัวเอง เพราะตัวหนังสือในหน้าต่างระบบได้เปลี่ยนไปพอดี

<SYSTEM> เนื่องจากนี่คือ Main Quest ระบบจะกดยอมรับให้อัตโนมัติภายใน 5 วินาที

<SYSTEM> 5

<SYSTEM> 4

ไอ้เกมบ้านี้...

ฉันกด [ยอมรับ] มือสั่นระริก ทันใดนั้นหน้าต่างสี่เหลี่ยมบานใหม่ก็ปรากฏขึ้นมา

<SYSTEM> คุณต้องการย้ายไปยัง [ทราตัน] ซึ่งเป็นสถานที่ทำ Quest ด้วย [การช่วยเหลือของจอมเวท] ใช่หรือไม่
[ใช่/ไม่ใช่]

ฉันเลือก [ไซ้] และวินเทอร์ก็ยื่นมือมาให้ทันที

“เราจะไปทราตันกันครับ เราจะไปที่นั่นกันด้วยพลังเวท เลดี้จะได้สะดวกสบาย”

ฉันเคยเจอวิธีนี้มาก่อนแล้ว แต่กลับไม่อยากจะจับมือเขาเท่าไรนี่สิ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอ้ ‘ทราตัน’ อะไรนั่นมันคือที่ไหน อยู่ในเกมนี้มาที่ตั้งนาน แต่ไม่เห็นเคยได้ยินชื่อเลยสักครั้ง

รู้สึกสังหรณ์ใจยังไม่รู้สิ

“...เลดี้?”

วินเทอร์มองมาด้วยความสงสัยเมื่อเห็นว่าฉันลังเล ฉันเริ่มคิดลบตั้งแต่เห็นคำว่า ‘ทำงานอาสา’ แล้ว และคงเพราะแบบนั้นถึงได้รู้สึกเหมือนเขากำลังกดดันให้ฉันรีบทำตามสัญญาโดยไม่ได้พูดออกมา

...เอาก็เอา เขาคงไม่ถ่อไปถึงกลางหุบเขาแค่เพราะจะทำงานอาสาคือกี้ๆ นี่ก็มีสลัมตั้งเยอะตั้งแยะ

ฉันข่มความกลัวลงไปแล้วจับมือเขาด้วยความกล้ากลืนฝืนทน ระหว่างที่ฉันกำลังพูดความหวังเล็กๆ ซ้ำไปซ้ำมาอยู่นั้น เด็กหน้ากากสิงโตก็เข้ามาจับมืออีกข้างที่ยังว่างอยู่

“ปรีดีโอ ทราตัน!”

ภาพตรงหน้าพลันสว่างวาบเป็นสีขาวพร้อมกับคาถาสำเนียงฟลิคฟลิ้น

[แว๊ก แว๊ก]

ซ่า~ ครีน ซ่า~ ครีน

พอลืมหาไปอีกที เราก็มายืนอยู่ริมทะเลที่มีฝูงนกนางนวลบินไปมาเป็นที่เรียบร้อย

“ที่นั่นมันที่ไหนกันแน่นะ...”

ฉันหันมองไปรอบตัวด้วยสายตาพรว่ำมัว เมื่อก็เรายังอยู่ตรงมุมหนึ่งในซอยที่สะอาดสะอ้านอยู่เลย แต่ตอนนี้ฉันมองเห็นประภาคารกับบรรดาเรือใบเสียได้ ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว

“ทราตันครับ เป็นเมืองท่า”

วินเทอร์ตอบคำพูดเพิ่มพากับตัวเองของฉันอย่างอ่อนโยน

“เมืองท่า? ไม่ได้อยู่ใกล้นครหลวงหรือ?”

“อยู่ทางตะวันออกสุดของจักรวรรดิครับ”

ฉันถามกลับเพราะไม่เข้าใจที่เขาพูดเลยสักนิด

“แล้วทำไมเราต้องมาไกลขนาดนี้ด้วย”

“ข้าให้ความสำคัญกับที่นี่เพราะเป็นที่ที่ได้รับความเสียหายจากสงครามมากที่สุดนะครับ”

แล้วทำไมต้องมาทำงานอาสาตอนอยู่กับฉันแทนที่จะไปทำกับ
ยายนางเอกนั่นเล่า ไฉนหนอ!

ฉันกลืนคำพูดที่ตื้นตันขึ้นมาลงคอไปอย่างยากลำบาก

“ก่อนอื่น...เราไปกันเถอะ”

ถึงอย่างไรมันก็ไม่ใช้ความผิดของวินเทอร์ ระบบต่างหากละที่สั่งให้หา
ฉันปลอมตัวเองว่าอย่างนั้นก่อนจะเดินตามหลังเขาไป

เราขึ้นไปบนเขื่อนก่อนจะเริ่มออกเดินไปยังหมู่บ้านที่เห็นอยู่ใกล้ๆ
มองแค่แวบแรกก็รู้แล้วว่าหมู่บ้านที่ใกล้เข้ามาทุกทีนั้นค่อนข้างทรุดโทรม

ตอนนี้ในช่วงที่ทุกคนต่างกังวลอยู่กับการจับปลาทำประมงจึงไม่มีใคร
มาเดินพลุกพล่าน ยิ่งทำให้หมู่บ้านอันแสนวังเวงแห่งนี้ดูเหมือนสถานที่ที่ถูก
ปล่อยให้รกร้าง

สภาพที่แตกต่างจากนครหลวงอันวิจิตรตระการตาโดยสิ้นเชิงทำเอาฉัน
ตระหนกอยู่เล็กน้อย เบื้องหลังของจักรวรรดิที่สงครามสิ้นสุดลงไปแล้วนั้น
ยังมีการใช้ชีวิตที่น่าประหลาดประหลาดและน่าเวทนาขนาดนี้หลงเหลืออยู่

แห่งละ ต่อให้จะเป็นประเทศที่เจริญแล้วยังไงก็ไม่มีทางสมบูรณ์แบบ
ไปเสียทุกอย่างหรอก...

แต่สิ่งที่ทำให้ฉันตระหนกก็คือความจริงที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดนี้
มันดูสมจริงจนเกินไป ในโหมดปกติมักจะแสดงให้เห็นแต่ชีวิตในนครหลวง
ที่เต็มไปด้วยความฝันและความหวังของนางเอกผู้มีชีวิตอันเร้นลับ ไม่เคย
บรรยายถึงเบื้องหลังที่ละเอียดแบบนี้เลยสักครั้ง

ทำไมตอนต่างๆ ที่ฉันต้องเล่นในโหมดยากมันถึงมีแต่เรื่องราวเบื้องหลัง
ที่น่าเศร้าหมองแบบนี้ละ

“เฮ้อ...”

ฉันถอนหายใจยาวพลางหันมองดูรอบตัว

“คุณป้าขึ้นสูงที่เคยมาหาเราเมื่อตอนนั้นใช่ไหมครับ”

แต่ระหว่างนั้นเจ้าหนูหน้ากากสิงโตที่เดินอยู่ข้างๆ ก็กระซิบถาม ฉันเบิกตาด้วยความตกใจแล้วลอบมองวินเทอร์ที่เดินนำอยู่ด้านหน้า ก่อนจะลดเสียงลง

“...เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“สำเนียงการพูดกับน้ำเสียงครับ ข้ายังจำได้อยู่เลย”

“เก่งนี่”

“ฮึ่ๆ”

เจ้าหนูน้อยหัวเราะแววตาเป็นประกายสดใสเมื่อได้รับคำชม ฉันจึงพูดพร้อมรอยยิ้มสดใสที่ไม่อาจมอบให้เขาได้เมื่อคราวก่อน

“ตอนนั้นขอบใจนะ ข้ารอดมาได้เพราะเจ้าเลย”

มันคือเรื่องจริง เพราะถ้าเจ้าหนูหน้ากากสิงโตนี้ไม่ออกหน้าหนุนหลังให้ฉันคงต้องตายเพราะค่าความชอบที่ลดฮวบลงก่อนจะโดนเลเซอร์ของวินเทอร์ยิงเข้าแน่ๆ

ดวงตาของเด็กน้อยที่โผล่มาให้เห็นผ่านรูบนหน้ากากโค้งลงเมื่อได้ยินคำขอบคุณจากฉัน แต่แล้วก็กลับมาบึ้งตึงอีกหน

“หลังจากคุณป้าไป ท่านพ่อคำก็ดูพวกข้าใหญ่เลยละครับ”

“ป้าหรือ ข้าดูเหมือนป้านักหรืออย่างไร”

ฉันอุตส่าห์แต่งตัวมาซะสวยขนาดนี้ แต่ก็ยังต้องมาหงุดหงิดเพราะคำเรียกอยู่ดี

“เช่นนั้นจะให้ข้าเรียกว่าอะไรละครับ”

“เรียกเพเนโลเปลี นั่นนะชื่อข้า”

“ข้าชื่อลาออนครับ ข้าลอกมาจากคำว่าสิงโตแล้วเอามาตั้งเอง เพราะข้าชอบสิงโตที่สุดในบรรดาสัตว์ทั้งหมดละครับ”

“ได้เลย ลาออน”

ฉันพยักหน้าแล้ววกกลับเข้าเรื่องอีกครั้งด้วยความพอใจ

“แล้วเขาดูเจ้าทำไมละ เพราะพาข้าเข้าไปหรือ”

“ครับ แต่ก็ชมว่าข้าชุดคันสมบัติได้ดีด้วยเหมือนกัน ต้องขอบคุณ

คุณป้า เอ๊ย เพเนโลเปเลยครับ!”

“โล่งออกไปที”

อาจเพราะยังเด็ก บทสนทนาของเขาจึงออกมาอย่างไม่เป็นลำดับ
ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังรับฟังเด็กน้อยอย่างใจเย็นพร้อมรอยยิ้ม

“...แต่ว่าตั้งแต่นั้นมาท่านพ่อคำก็กลุ่มใจอยู่ตลอดเลยครับ”

“ทำไมล่ะ”

“ท่านบอกว่าเป็นเพราะไปซื้อไม้กายสิทธิ์ใส่คนที่ให้ความช่วยเหลือ
กลุ่มสี่กลุ่มทำ เลยทำให้สูญเสียความน่าเชื่อถือไปนะครับ”

ฉันมองตรงไปยังแผ่นหลังของวินเทอร์ที่เดินนำอยู่ด้านหน้าด้วยความ
รู้สึกใหม่ๆ แถบวัดระดับค่าความชอบสีม่วงยังคงปรากฏเด่นชัดอยู่บนหัว

หรือจะเป็นความรู้สึกผิดฉันหรือ

ระหว่างที่ฉันกำลังสงสัยนั้น ลาออนก็กระซิบเสียงเบาขึ้นมาอีกครั้ง

“วันที่เพเนโลเปมาหาเราอีกครั้งนะ หลังจากเพเนโลเปกลับไปแล้ว
ท่านพ่อคำดีใจมากเลยละครับ”

“จริงหรือ”

“พ่อเพเนโลเปกลับไป ท่านพ่อคำก็รีบวางแผนทันทีเลยนะครับว่า
เราควรจะไปทำงานอาสาที่ไหนกันดี!”

คำพูดต่อมาทำให้ฉันต้องขมวดคิ้วฉับ เพราะสุดท้ายแล้วเขาก็ไม่คิดจะ
มาเจอกับฉันอยู่ดี

มาคิดๆ ดูแล้ว...ขนาดในโหมดปกติเขายังเอาแต่ทำงานอาสาแทบจะ
ตลอดเวลาเลยนี่นะ

เพราะนอกจากการพบกันในงานเต้นรำแล้ว การทำงานอาสาถือเป็นการ
การแอบนัดพบกันอย่างลับๆ ระหว่างเขากับนางเอก

ทว่าขณะที่ฉันกำลังเหม่อมองด้านหลังวินเทอร์ด้วยแวตาสับสนนั้น
เราก็ได้เดินขึ้นเนินจนมาถึงหมู่บ้านโดยที่ฉันไม่ทันรู้ตัว

เด็ก ๆ หน้าตามอมแมมตรงปากทางเข้าหมู่บ้านต่างพากันเบิกตาโต
เมื่อเห็นบุคคลภายนอกปรากฏตัวขึ้นมาระหว่างที่พวกเขากำลังเล่นกันอยู่

สตรีชั้นสูงในชุดเดรสหนึ่งคนกับอีกสองคนภายใต้หน้ากาก น่าดู
ทีเดียว

ฉันกระตุกยิ้มเยาะตัวเองเมื่อเห็นสภาพเราสามคนที่สะท้อนอยู่ในแววตาของพวกเขา

วินเทอร์เดินไปยังจุดที่เงียบสงบไร้ผู้คน เมื่อไปถึงที่ว่างซึ่งอยู่ด้านหนึ่งของหมู่บ้านเขาก็หยุดเดิน ก่อนจะเอากะเป๋าพกสืดออกมาจากอ้อมแขน

“ลาออน ตรวจดูซิว่ารอบๆ นี้มีใครอยู่หรือเปล่า”

“ดูราตาคัน” เจ้าหนูหน้ากาสิงโตห้องคาถาแปลกประหลาดเมื่อได้รับคำสั่งเรียบง่ายนั้น ดูเหมือนจะเป็นคาถาที่ใช้สำหรับตรวจจับสัญญาณคนลึนๆ “ไม่มีครับ”

ผ่านไปไม่นานลาออนก็ให้คำตอบราวกับตรวจดูเรียบร้อยแล้ว ได้ยินดังนั้นวินเทอร์ก็เริ่มลงมือทันที เขาแกะปมกระเป๋าก่อนจะหยิบสิ่งของขนาดเล็กบางอย่างออกมาโยนลงไปในพื้น

ป๊อง

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างที่เพ่งตกลึกลงพื้นก็กลายสภาพมาเป็นโตะขนาดใหญ่ในพริบตา

“อะไรกัน...”

ฉันมองเจ้าลึนนั้นตาเบิกโพลง จากนั้นเขาก็ล้วงเอาของขนาดเล็กบางอย่างออกมาจากในกระเป๋าคือ

ไม่นานก็ปรากฏกระโถมขนาดใหญ่กับโตะเก้าอี้หลายตัว และยังมีปืนขนาดใหญ่ที่บรรจุขีปนาวุธอยู่ใน ตะกร้าใส่ขนมปังจำนวนมหาศาล ไปจนถึงซามสัลดกัฏฐาวงเรียงลงบนโตะตามลำดับ เพียงพริบตาเดียว ร้านอาหารริมทางก็ถูกสร้างขึ้นบนพื้นที่ที่เคยว่างเปล่าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ข้าใช้พลังเวทย์ขนาดพวกมันลงมานะครับ”

วินเทอร์ตอบอย่างกระดากอายเมื่อหันมาเห็นว่าฉันกำลังตกใจตอนนั้นเอง ลมทะเลที่แผ่ไปด้วยกลิ่นคาวก็พัดผ่านมารูปใหญ่

กริ่ง กริ่ง

เสียงกระดิ่งแสนสดใสดังขึ้นมา เมื่อหันไปมองตามเสียงก็พบว่ากระดิ่งที่แขวนอยู่ริมกระโถมกำลังสั่นไหวไปตามแรงลม

“พวกเขากำลังจะมากันแล้วละครับ”

ลาออนเข้ามาอยู่ข้างๆ แล้วช่วยบอกอย่างใจดี จริงอย่างที่เขาพูด

เพราะหลังจากผ่านไปเพียงอึดใจเดียว ผู้คนที่ได้ยินเสียงกระดิ่งก็เริ่มทยอย
หลังไหลเข้ามา ทุกคนต่างก็มีสภาพมอมแมมไม่ต่างกันเลย

“ข้าจะเป็นคนมอบซูชิให้พวกเขา ส่วนเลดี้ช่วยให้ขนมปังกับพวกเขา
ดีไหมครับ”

วินเทอร์เอ่ยซักชวน มันไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร ฉันเลยพยักหน้า
ก่อนจะเดินไปยืนอยู่หลังตะกร้าขนมปัง จากนั้นการแจกจ่ายอาหารก็เริ่มต้นขึ้น

“ขอบคุณจ้า ขอบคุณ”

พวกเขาก็ม้วนขอบคุณวินเทอร์อยู่ตลอดเวลาจนมารับอาหาร เมื่อเวลา
ผ่านไปผู้คนก็มารวมกันมากขึ้นเรื่อยๆ

...หิม

แต่แล้วฉันก็รู้สึกว่ามันแปลก เพราะคนที่มารับอาหารแจกฟรีกลับ
เป็นเด็กเสียส่วนใหญ่ ผู้ใหญ่ก็มีเหมือนกัน แต่เด็ก ๆ มีจำนวนเยอะกว่ามาก

ฉันใช้โอกาสในช่วงที่คนซาลงไปครู่หนึ่งค่อย ๆ กระซิบถามวินเทอร์

“ทำไมคนส่วนใหญ่ที่มารับอาหารถึงเป็นเด็กล่ะ”

เขาหันมามองฉันด้วยแววตาที่ดูตกใจอยู่เล็กน้อยเหมือนคิดไม่ถึงว่า
ฉันจะถามอะไรแบบนี้ แต่ไม่นานเขาก็ให้คำตอบ

“...เด็ก ๆ ที่ต้องเป็นกำพร้าจากสงครามครับ พวกเขาต้องสูญเสีย
พ่อแม่ไปเพียงชั่วข้ามคืนเพราะการทิ้งระเบิดนะครับ”

“...”

“ครอบครัวที่ยังสมบูรณ์ดีจะไม่มารับอาหารแจกหรอกครับ ในฐานะ
จักรวรรดิอินคาอันยิ่งใหญ่ ข้าว่านี่นับเป็นเรื่องที่น่าละอายทีเดียว”

ฉันพอจะเข้าใจแล้วละว่าทำไมวินเทอร์ถึงถ่อมมาทำงานอาสาถึง
สุดเขตแดนแสนไกลขนาดนี้ เพราะเขาอ่อนไหวกับเด็ก ๆ เป็นพิเศษอย่างไรละ
พอคิดถึงเรื่องของตัวเองถามเขาอย่างไม่พอใจว่าทำไมต้องมาเสียไกลเมื่อ
แล้วก็เล่นเอาฉันเียนไปพักหนึ่งเหมือนกัน

“...อย่างนี้เอง”

ฉันตอบกลับไปเบา ๆ จากนั้นก็เอาแต่ก้มหน้าก้มตาแจกขนมปังต่อไป
เงียบ ๆ โชคดีที่อาหารมีเพียงพอ เพราะวินเทอร์มักจะหายเข้าไปหลังกระโจม
เพื่อเอาอาหารชุดใหม่ออกมาเสมอเมื่ออาหารที่มีอยู่เริ่มร่อยหรอลงไป

จนเมื่อสิ่งรอบข้างที่เคยคุ้นเคยเริ่มสับสนลง เรื่องที่น่างุนงงสับสนยิ่งได้อุบัติขึ้น เพราะเด็กน้อยผมดำคนหนึ่งที่ยังคอยเดินวนเวียนอยู่แม้จะกินอาหารส่วนของตัวเองหมดแล้วกลับมายืนเข้าแถวอีกรอบ

หิวมากเลยเธอ

ทว่าเด็กคนนั้นกลับวิ่งหายไปไหนสักแห่งโดยไม่ยอมกินอาหาร ไม่นานก็กลับมายืนเข้าแถวอีกเหมือนไม่เคยทำอะไรแบบนั้นมาก่อน เขาไม่ยอมไปเอาชุปอย่างกับกล้วยวีนเทอร์แล้วมาต่อแถวเอาขนมปังจากฉันทันที

ไม่ใช่แค่เด็กคนนี้คนเดียว เพราะยังมีเด็ก ๆ ที่ทำที่เหมือนเพิ่งมารับขนมปังเป็นครั้งแรกอีกหลายคนเลย พอเห็นฉันแจกขนมปังให้ต่อโดยไม่พูดอะไร พวกเขาก็เริ่มใจกล้ามากขึ้น และช่วงเวลาที่ยังกลับมาเข้าแถวใหม่ก็เริ่มสั้นลง

“...ถ้ายังให้แบบนี้มันก็ไม่มีความจบหรอกครับ”

ขณะที่ฉันกำลังจะให้ขนมปังกับเด็กผมดำคนเดิมเป็นรอบที่ห้า วีนเทอร์ก็เข้ามาห้ามฉันไว้ราวกับทนดูไม่ได้อีกต่อไป

“เฮือก!”

หนูน้อยเห็นแบบนี้ก็เกิดกลัวและวิ่งหนีไป ทั้งที่ชายหนุ่มยังไม่ได้หันไปพูดอะไรกับเขาเลยด้วยซ้ำ ฉันมองดูแผ่นหลังของเด็กน้อยที่เริ่มไกลออกไปทุกทีก่อนจะหันมาหาวีนเทอร์

“...ไม่ใช่ว่าเตรียมมาพอหรือครับ”

“ข้าเตรียมมาพอจนมีเหลือแน่นอน แต่การให้โดยไม่จำกัดก็ไม่ใช่เรื่องดีเหมือนกันนะครับ เลดี้”

เขาค่อย ๆ อธิบายคล้ายกำลังสอน

“พวกเด็ก ๆ ที่มารับอาหารไปหลายรอบอาจจะเอาไปซ่อนในบ้านแล้วออกมารับอีกก็ได้นะครับ หรือไม่ก็กำลังเอาไปเป็นสินบนให้กลุ่มที่บงการพวกเด็กกำพร้าอยู่”

“เรื่องนั้นข้าเองก็รู้”

ฉันตอบอย่างมีนัย

“ทั้งที่รู้...แต่ก็ยังจะให้อย่างนั้นหรือครับ”

นัยน์ตาสีน้ำเงินของเขามีแต่ความมุ่งมั่น รับรู้ได้เลยว่าเขากำลังขึงใจ

ที่ฉันยังแจกขนมปังให้เด็กน้อยแม้จะรู้ว่าพวกเขา กำลังหลอกตัวเองอยู่ก็ตาม
คิดว่าฉันเป็นลูกคุณหนูไม่ประสีประสาที่เพิ่งเคยมาทำงานอาสาครั้งแรก
หรือไม่

ฉันจินตนาการถึงความคิดในหัววินเทอร์ที่กำลังมองมาแล้วเอ่ยปาก
ออกไป

“แล้วถ้าเป็นแบบนี้ล่ะ”

“...”

“ดูจากที่ข้าไม่เห็นเศษขนมปังหล่นอยู่ตามทางเลยสักชิ้น พวกเขา
น่าจะอดอาหารกันจนทิวโศกระทั่งทานมาหาวันนี้”

ฉันยิ้มออกมาอย่างขมขื่นขณะหวนนึกถึงอดีตเมื่อนานมาแล้ว

“ขอพวกเขาเก็บตุนไว้บ้างไม่ได้หรือ แม้มันจะเอาไว้กินได้แค่สองสาม
วันก่อนจะต้องกลับไปอดอีกเหมือนเดิมก็เถอะ”

นัยน์ตาสีน้ำเงินเบิกโตขึ้นช้าๆ เขาดูไม่คาดคิดว่าคนที่เอาแต่แจกอาหาร
โดยไม่คิดอะไรอย่างฉันจะพูดอะไรแบบนี้ออกมาได้

“...ใครคนหนึ่งที่ข้ารู้จัก”

เขาเผยอปากพยายามจะพูดอะไรอยู่สักพักก่อนจะตอบ

“เคยบอกให้ข้าจับเด็ก ๆ พวกนั้นมาแล้วให้พวกเขากินให้ได้มากเท่าที่
ต้องการให้หมดตรงนี้เลยครับ”

ทันใดนั้นเหตุการณ์ทุกอย่างก็พลันหยุดนิ่ง

นายเจอนางเอกแล้วนี่

ฉันมาเจอวินเทอร์เพื่อหาคำตอบ แต่กลับต้องเป็นฝ่ายตกใจเสียเอง
เขาเคยทำงานอาสา กับนางเอกมาแล้ว

ถ้าในตอนนั้นฉันดูเป็นยังไงบ้างล่ะ

มันเป็นเรื่องที่ฉันคาดไว้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรมันก็ต้องเป็นไปตาม
เรื่องราวในเกม แต่พอได้รู้ว่าวินเทอร์เจอนางเอกแล้วและกำลังจะพาเธอ
กลับมาจริงๆ ฉันก็รู้สึกกลัวขึ้นมา

เขามองฉันด้วยแววตาที่อยากจะบอกความหมาย ต่างจากฉันที่รู้สึก
ว่าคำพูดเขาฟังคล้ายคำข่มขู่เอาชีวิต ก่อนจะพูดต่ออย่างสุขุม

“...คนคนนั้นบอกว่า ถ้าไม่ยอมเอาไปให้โดนเด็กคนอื่นที่แข็งแรงกว่า

เมื่อฉันได้รับ [คำเชิญที่น่าสงสัย]
จาก [จอมเวท วินเทอร์ เบอร์ดินต์]
ปกติแล้วหน้าต่างระบบจะแจ้งเตือนมาเพื่อแจ้งว่า
ตอนใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว
หมายความว่านี่เป็นหนทางหนึ่งจากหลายหนทางในเกมนี้
และฉันก็เคยเจอมาแล้วครั้งหนึ่ง
ตอน Hidden Quest เมื่อคราวก่อน
ถึงอย่างนั้นระหว่างที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก
ความจริงที่ว่าฉันกำลังเป็นไปตามเรื่องราวของเกม
ก็ทำเอาขนหัวลุกอยู่เหมือนกัน
ไม่หรือน่า มันหมายความว่า
ฉันกำลังผ่านเกมนี้ไปได้ด้วยดีต่างหาก...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5559-8

9 786161 855598

Cover Design: Ornsinee

445 บาท